

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО УКРАЇНИ

УДК 342.71/. 73+342.4 (477)

Медвідь А. Б.,

andrew.medvid.0107@gmail.com, ORCID ID: 0000-0001-9044-6505, ResearcherID: G-2979-2019, д.ю.н., проф., професор кафедри теорії держави і права, директор науково-практичного центру дослідження та захисту конституційних прав особи, Львівський торговельно-економічний університет, м. Львів

Гавелко Ю. О.,

yuliyahavelko@gmail.com, ORCID ID: 0000-0003-0483-7775, Researcher ID: G-1036-2019, старший викладач кафедри цивільного права та процесу, Львівський торговельно-економічний університет, м. Львів

ЩОДО ЗАКОНОДАВЧОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ПРАВОВОГО ЗМІСТУ ТА СТРОКІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАТРИМАННЯ І ДОСТАВЛЕННЯ ПОРУШНИКА ЯК ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ ОБМЕЖЕННЯ СВОБОДИ ОСОБИ

Анотація. У статті здійснюється дослідження вітчизняної законодавчої регламентації правового змісту, максимальних допустимих строків та співвідношення застосування адміністративного затримання та адміністративного доставлення порушника, як примусових заходів обмеження свободи особи.

Зокрема, вивчається та досліджується юридичний зміст наявних конвенційних та конституційних гарантій щодо допустимих заходів обмеження права людини на свободу та особисту недоторканність у формі адміністративно-процесуальних заходів.

У цьому контексті досліджуються положення пункту 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, частини третьої статті 29 Конституції України, відповідні рішення Європейського суду з прав людини, юридичні позиції Конституційного Суду України, окремі положення Кримінального процесуального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення.

На підставі цього робиться висновок, щодо доцільності доповнення частини першої статті 259 Кодексу України про адміністративні правопорушення приписами, які б чітко регламентували момент початку і завершення доставлення порушника та його максимально допустиму тривалість. Також, потрібно внести зміни до частини першої статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та доповнити її другим реченням, у якому, за аналогією до статті 209 Кримінального процесуального кодексу України, закріпити момент затримання особи.

На думку авторів запропоновані зміни усунуть існуючу на даний час невизначеність у вирішенні питання, чіткого встановлення часу доставлення порушника та нівелюють можливість зловживань з боку відповідних органів в частині, що стосується порушення допустимого строку обмеження права особи на свободу при застосуванні адміністративного затримання. А це є необхідною гарантією забезпечення принципу юридичної визначеності та «якості закону», особливо коли йдеться про позбавлення свободи людини, на чому неодноразово наголошував у своїх рішеннях Європейський суд з прав людини.

Ключові слова: адміністративне затримання особи, адміністративне доставлення особи, право на свободу та особисту недоторканність, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, Конституція України, Кодекс України про адміністративні правопорушення.

Medvid A. B.,

andrew.medvid.0107@gmail.com, ORCID ID: 0000-0001-9044-6505, ResearcherID: G-2979-2019, Doctor of Law, Professor, Professor of the Department of Theory of State and Law, Director of the Scientific and Practical Center for Research and Protection of Constitutional Rights of the Person Lviv University of Trade and Economics, Lviv

Havelko Y. O.,

yuliyahavelko@gmail.com, ORCID ID: 0000-0003-0483-7775, Researcher ID: G-1036-2019, Senior lecturer at the Department of Civil Law and Procedure, Lviv University of Trade and Economics, Lviv

REGARDING THE LEGISLATIVE REGULATION OF THE LEGAL CONTENT AND TERMS OF ADMINISTRATIVE DETENTION AND DELIVERY OF THE VIOLATOR AS FORCED MEASURES LIMITATION OF PERSONAL FREEDOM

Abstract. *The article examines the domestic legislative regulation of the legal content, the maximum permissible terms and the ratio of the use of administrative detention and administrative delivery of the violator as coercive measures limiting the freedom of a person.*

In particular, the legal content of existing conventional and constitutional guarantees regarding admissible measures limiting the human right to freedom and personal integrity in the form of administrative and procedural measures is studied and researched.

In this context, the provisions of paragraph 1 of Article 5 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the third part of Article 29 of the Constitution of Ukraine, relevant decisions of the European Court of Human Rights, legal positions of the Constitutional Court of Ukraine, relevant provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine and the Code of Ukraine on Administrative offense.

Based on this, a conclusion is made regarding the expediency of supplementing the first part of Article 259 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses with prescriptions that would clearly regulate the moment of the beginning and end of the delivery of the offender and its maximum permissible duration. Also, it is necessary to make amendments to the first part of Article 263 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses and supplement it with the second sentence, in which, by analogy with Article 209 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, the moment of the person's detention should be established.

According to the authors, the proposed changes will eliminate the currently existing uncertainty in solving the issue, clearly establishing the time of delivery of the violator, and eliminate the possibility of abuse by the relevant authorities in the part that concerns the violation of the permissible period of limitation of a person's right to freedom when applying administrative detention. And this is a necessary guarantee of ensuring the principle of legal certainty and "quality of the law", especially when it comes to the deprivation of human freedom, as the European Court of Human Rights has repeatedly emphasized in its decisions.

Key words: administrative detention of a person, administrative delivery of a person, the right to liberty and security of person, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the Constitution of Ukraine, Code of Ukraine on administrative offenses.

JEL Classification: K 39

DOI: <https://doi.org/110.36477/2616-7611-2022-12-04>

Постановка проблеми. Держава Україна, одним із своїх головних обов'язків, визначила утвердження та забезпечення прав і свобод людини. Водночас, право людини на свободу і особисту недоторканність має особливе значення серед каталогу усіх інших прав та свобод, оскільки гарантує одну з основних цінностей людини, без наявності якої, реалізація будь-яких інших прав та свобод є неможливою. Це в чер-

говий раз підтверджується збройною боротьбою Українського народу проти триваючої військової агресії російської федерації.

Основоположне та невідчужуване право людини на свободу та особисту недоторканність гарантоване не лише статтею 29 Конституції України [1], але й статтею 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року [2] (надалі – Конвенція). Відповідно

до цього, українська держава, зобов'язана не лише не вчиняти порушень та непропорційних обмежень права людини на свободу та особисту недоторканність, але й вживати належних заходів для забезпечення можливості його повної реалізації кожним, хто перебуває під її юрисдикцією. Для цього, на законодавчому рівні має бути закріплена така регламентація усіх елементів права людини на свободу, яка відповідатиме конституційним та загально визнаним міжнародним нормам і принципам, а також забезпечить оптимальні правові основи для ефективного захисту та реалізації зазначеного права людини.

Проте, на даний час у вітчизняній правовій системі значущим викликом залишаються проблеми не лише законодавчого гарантування, але й фактичного дотримання та належного забезпечення права людини на свободу та особисту недоторканність загалом, і зокрема, щодо належної регламентації первинних законодавчих гарантій захисту права людини на свободу та особисту недоторканність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зауважимо, що проблематику захисту прав та свобод людини досліджувала значна частина науковців. До прикладу, у спеціальній літературі розгляд вказаного правового інституту, зокрема, у контексті загальних проблем теорії держави і права та конституційного права проводиться у працях таких науковців, як: Беддарт Р., Бисага Ю.М., Буткевич В.Г., Ван Марсевен Й., Гудима Д.А., Де Аречага Е.Х., Дешко Л.М., Дженіс М., Джоргес К., Ковлер А.І., Козюбра М.І., Мішина Н.В., Пошва Б.М., Рабінович П.М., Речицький В.В., Скрипнюк О.В., Соловйов О.В., Степанова С.В., Фулей Т.І., Хаммарберг Т., Хармсен Р., Хервада Д., Шевчук С.В., Шишкін В.І., Юдківська Г.Ю. та інші.

Постановка завдання. Водночас, проблема удосконалення законодавчої регламентації правового змісту та максимальних строків застосування адміністративного затримання та доставлення порушника, як примусових заходів обмеження свободи особи, залишається недостатньо дослідженою. Саме тому, вивчення вказаної проблематики і визначено метою цієї наукової статті.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Відповідно до пункту 1 статті 5 Конвенції [2], правомірним «позбавленням свободи» є застосування законних «ув'язнення», «арешту» або «затримання» особи у вичерпному переліку випадків та «відповідно до процедури встановленої законом» [2]. Водночас, згідно з практикою

Європейського суду з прав людини, при застосуванні затримання особи потрібно обов'язково дотримуватися принципу пропорційності, який передбачає «необхідність встановлення рівноваги між важливістю забезпечити негайне виконання зобов'язання та важливістю права на свободу в демократичному суспільстві» (рішення Великої Палати у справі «Сааді проти Сполученого Королівства» [3, п. 70]). У зазначених випадках Суд «вважає істотними наступні аспекти: характер зобов'язання, яке впливає з відповідного законодавства, включаючи його мету і основне призначення; особу затриманого і конкретні обставини, що призвели до затримання, а також тривалість затримання» (рішення у справах «Василева проти Данії» [3, п. 38], «Ешпле проти Німеччини» [3, п. 37], «Осипенко проти України» [3, п. 57]).

У свою чергу, положення другого речення частини третьої статті 29 Конституції України, лише опосередковано вказують на можливість застосування без рішення суду такого заходу як «затримання» особи та не встановлюють підстав і порядку його застосування. Зокрема, відповідно до другого речення частини третьої статті 29 Основного Закону України: «Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою» [1].

Аналізуючи правовий зміст вказаного припису Конституційний Суд України у рішенні № 10-рп/2011 від 11 жовтня 2011 року, зауважив: «...вбачається, що в цьому випадку йдеться про затримання особи як про винятковий тимчасовий запобіжний захід, максимальна тривалість якого без вмотивованого рішення суду не повинна перевищувати сімдесяти двох годин» [4, п. 3.5]. У цьому ж рішенні національний орган конституційної юрисдикції вказує: «слова «затримувати», «тримати» означають залишати, утримувати кого-, що-небудь на якийсь час у певному місці, положенні» [4, п. 3.4]. Водночас, у рішенні від 26 червня 2003 року № 12-рп/2003 Конституційний Суд України наголосив: «затримання треба розуміти і як тимчасовий запобіжний кримінально-процесуальний, і як адміністративно-процесуальний заходи, застосування яких обмежує право на свободу та особисту недоторканність індивіда» [5, п. 6].

Акцентуючи на цьому увагу Конституційний Суд України, у вже згаданому рішенні № 10-рп/2011 від 11 жовтня 2011 року (справа про строки адміністративного затримання) доходить висновку що: «...внаслідок адміністратив-

ного затримання відбувається короткострокове позбавлення людини свободи, право на яку передбачено у статті 29 Конституції України» [4, п. 3.4].

Втім, досліджуючи юридичну природу окремих аспектів затримання, як адміністративно-процесуального заходу який застосовується без рішення суду, слід зазначити що у вітчизняному законодавстві його поняття не розкрито. Однак, юридичні підстави застосування адміністративного затримання особи регламентовані чинним Кодексом України про адміністративні правопорушення [6] (надалі КУпАП). Його положення, а саме стаття 260 КУпАП визначає адміністративне затримання особи лише як захід забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення.

При цьому, частина перша статті 263 КУпАП встановлює загальне правило про те, що «адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може тривати не більш як три години» [6]. Водночас, частини друга та третя цієї ж статті передбачають винятки із вказаного правила закріплюючи вичерпний перелік видів адміністративних правопорушень та обставин за наявності яких, до осіб які їх вчинили може застосовуватися адміністративне затримання до трьох діб. До прикладу, у «необхідних випадках для встановлення особи та/або з'ясування обставин правопорушення», на строк до трьох діб, серед іншого, може бути затримано: осіб, які незаконно перетнули або зробили спробу незаконно перетнути державний кордон України, порушили порядок в'їзду на тимчасово окуповану територію України або до району проведення антитерористичної операції чи виїзду з них, порушили прикордонний режим, режим у пунктах пропуску через державний кордон України або режимні правила у контрольних пунктах в'їзду-виїзду; вчинили злісну непокору законному розпорядженню або вимозі військовослужбовця чи працівника Державної прикордонної служби України або члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону; іноземців та осіб без громадянства, які не виконали рішення про заборону в'їзду в Україну, тощо. Крім цього, для «складення протоколу, а в необхідних випадках для встановлення особи, проведення медичного огляду, з'ясування обставин придбання вилучених наркотичних засобів і психотропних речовин та їх дослідження» на строк до трьох діб з «повідомленням про це письмово прокурора протягом двадцяти чотирьох годин з моменту затримання

особи» [6], може бути затримано осіб, які порушили правила обігу наркотичних засобів і психотропних речовин.

Поряд із цим зауважимо, що Кодекс України про адміністративні правопорушення [6] не містить положень аналогічних приписам статей 209 та 211 Кримінального процесуального кодексу України [7], які б встановлювали обов'язкову необхідність доставлення затриманої особи до суду протягом шістдесяти годин з моменту затримання особи, передбачаючи що у разі порушення цього строку затримана особа повинна бути звільнена, а також чітко б встановлювали момент затримання особи.

Утім, стаття 259 КУпАП визначає підстави та порядок застосування такого заходу як доставлення порушника, який не включено до переліку заходів забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення передбачених статтею 260 КУпАП [6]. У статті 259 КУпАП відсутнє визначення поняття «доставлення», але регламентовано мету доставлення порушника певною службовою чи посадовою особою до відповідного місця (не до суду, а до певного правоохоронного чи іншого органу), а саме, для «складення протоколу про адміністративне правопорушення в разі неможливості скласти його на місці вчинення правопорушення, якщо складення протоколу є обов'язковим», і «якщо особу порушника неможливо встановити на місці вчинення порушення», зокрема «якщо у порушника немає документів, що посвідчують особу, і немає свідків, які б могли повідомити необхідні дані про нього» [6]. Також, порушника може бути доставлено для: «припинення правопорушень» або «з'ясування обставин правопорушення» [333]. Поряд із цим, частина 8 вказаної статті яне визначає конкретний строк протягом якого здійснюється доставлення порушника, а лише обмежується вказівкою що це «має бути проведено в можливо короткий строк» [6].

Аналізуючи ці положення Конституційний Суд України у рішенні № 10-рп/2011 від 11 жовтня 2011 року (у справі про строки адміністративного затримання) наголошує: «у Кодексі та в інших законодавчих актах поняття «доставлення» не розкривається. Слово «доставляти» означає перепроваджувати на місце призначення» [4, п. 3.4]. Водночас, на думку Конституційного Суду України «доставлення хоч і відрізняється від адміністративного затримання, однак за своєю суттю є примусовим заходом, пов'язаним з конституційним правом людини на свободу та особисту недо-

торканність» [4, п. 3.4]. Разом із цим, у цьому ж рішенні орган конституційної юрисдикції дійшов висновку, що: «є підстави вважати, що невизначеність у вирішенні питання, пов'язаного з часом доставлення порушника, може призвести до певних зловживань з боку відповідних органів в частині, що стосується встановлення можливого строку обмеження права особи на свободу, який з урахуванням часу доставлення може тривати більше, ніж це визначено в законі» [4, п. 4.2].

Слід зазначити, що на наш погляд хоча за своєю юридичною природою такі примусові заходи позбавлення свободи людини як адміністративне затримання та доставлення порушника відрізняються один від одного, проте, водночас, вони мають багато спільного та взаємопов'язані між собою. Зокрема, згідно з положеннями статей 259 та 260, 262 Кодексу України про адміністративні правопорушення [6], кожен із вказаних заходів може здійснюватися за ідентичних обставин (у випадку вчинення особою адміністративного правопорушення), для досягнення аналогічної мети (зокрема, припинення правопорушення; встановлення особи порушника; складення протоколу про адміністративне правопорушення у разі неможливості складення його на місці вчинення правопорушення, якщо складення протоколу є обов'язковим) та, у переважній більшості, одними і тими ж суб'єктами (до прикладу: посадовими чи службовими особами Поліції, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, органів Служби безпеки України, органів Державної прикордонної служби України або членом громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, працівниками воєнізованої охорони, уповноваженими посадовими особами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції)).

Окрім цього, процесуально такі заходи як адміністративне затримання та доставлення порушника є тісно пов'язані між собою, оскільки здебільшого забезпечують можливість здійснення та/або продовжують (є наслідком) один одного (наприклад, затримання порушника спричиняє необхідність його доставлення до відповідного правоохоронного органу).

Тому, на нашу думку, на практиці вказані заходи в певних ситуаціях можуть застосовуватися як суміжні або й одночасні, та такі що розпочалися одночасно. А це, у зв'язку з відсутністю чіткої законодавчої регламентації моменту

затримання, а також моменту початку і завершення доставлення порушника та його максимально допустимої тривалості, може спричинити неправомірне перевищення гранично допустимого строку затримання особи, закріпленого частиною 1 статті 263 КУпАП [6].

Висновки і перспективи подальших досліджень у даному напрямі. У зв'язку з цим, доходимо висновку щодо доцільності доповнення частини першої статті 259 КУпАП приписами, які б чітко регламентували момент початку і завершення доставлення порушника та його максимально допустиму тривалість. Зокрема, її варто доповнити таким приписом: *«Доставлення порушника розпочинається з моменту коли порушник силою або через підкорення наказу змушений залишатися поряд із уповноваженою службовою особою або слідувати за нею, і завершується у момент допровадження порушника до приміщення відповідного правоохоронного чи іншого органу, визначеного в цій статті. Максимальний строк доставлення порушника не може тривати більше як дві години».*

Також, на наш погляд потрібно дещо відкоректувати частину першу статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та доповнити її другим реченням, у якому, за аналогією до статті 209 КПКУ, закріпити момент затримання особи. Тому, вбачається доцільним викласти частину першу статті 263 КУпАП у наступній редакції: *«Адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може тривати не більш як три години, у тому числі, з врахуванням строку доставлення порушника. Особа є затриманою з моменту, коли вона силою або через підкорення наказу змушена залишатися поряд із уповноваженою службовою особою чи в приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою».*

На нашу думку запропоновані зміни усунуть існуючу на даний час невизначеність у вирішенні питання, чіткого встановлення часу доставлення порушника та нівелюють можливість зловживань з боку відповідних органів в частині, що стосується порушення допустимого строку обмеження права особи на свободу при застосуванні адміністративного затримання. А це є необхідною гарантією забезпечення принципу юридичної визначеності та «якості закону», особливо коли йдеться про позбавлення свободи людини, на чому неодноразово наголошував у своїх рішеннях Європейський суд з прав людини.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України. Прийнята на V сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. із змінами та доповненнями. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141

2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Рада Європи; Конвенція, Міжнародний документ від 04.11.1950р. *Офіційний вісник України* від 16.04.1998 р., № 13, № 32 від 23.08.2006, стор. 270.

3. Посібник зі статті 5. Право на свободу та особисту недоторканність. Рада Європи. Європейський суд з прав людини. 2016 р. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/04041cb11a2e814ec2257f9900411906/\\$FILE/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D1%81%D1%82_5_%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE_%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D0%B2%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D0%B4%D1%83.pdf](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/04041cb11a2e814ec2257f9900411906/$FILE/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D1%81%D1%82_5_%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE_%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D0%B2%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D0%B4%D1%83.pdf)

4. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та пункту 5 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію» (справа про строки адміністративного затримання) від 11 жовтня 2011 року № 10-рп/2011. *Вісник Конституційного суду України*. 2011 р. № 6. стор. 121.

5. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 56 народних депутатів України про офіційне тлумачення положень частин першої, третьої статті 80 Конституції України, частини першої статті 26, частин першої, другої, третьої статті 27 Закону України «Про статус народного депутата України» та за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України про офіційне тлумачення положення частини третьої статті 80 Конституції України стосовно затримання народного депутата України (справа про гарантії депутатської недоторканності) від 26 червня 2003 року № 12-рп/2003. *Офіційний вісник України*. 2003 р. № 28. стор. 119. стаття 1381.

6. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Кодекс України, Закон від 07.12.1984 № 8073-X. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. № 51. Стаття 1122.

7. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс України, Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10. Стор. 475. Стаття 88.

REFERENCES:

1. Konstytutsiia Ukrainy. Pryiniata na V sesii Verkhovnoi Rady Ukrainy 28 chervnia 1996 r. iz zminamy ta dopovnenniamy. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1996. № 30. St. 141.

2. Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod. Rada Yevropy; Konventsiiia, Mizhnarodnyi dokument vid 04.11.1950r. *Ofitsiinyi visnyk Ukrainy* vid 16.04.1998 r., № 13, № 32 vid 23.08.2006, stor. 270.

3. Posibnyk zi statti 5. Pravo na svobodu ta osobystu nedotorkannist. Rada Yevropy. Yevropeyskyi sud z prav liudyny. 2016 r. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/04041cb11a2e814ec2257f9900411906/\\$FILE/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D1%81%D1%82_5_%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE_%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D0%B2%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D0%B4%D1%83.pdf](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/04041cb11a2e814ec2257f9900411906/$FILE/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D1%81%D1%82_5_%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE_%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D0%B2%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D0%B4%D1%83.pdf)

4. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinym podanniam 50 narodnykh deputativ Ukrainy shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) okremykh polozhen statti 263 Kodeksu Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia ta punktu 5 chastyny pershoi statti 11 Zakonu Ukrainy «Pro militsiiu» (sprava pro stroky administratyvnoho zatrymattia) vid 11 zhovtnia 2011 roku № 10-rp/2011. *Visnyk Konstytutsiinoho sudu Ukrainy*. 2011 r. № 6. Stor. 121.

5. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinym podanniam 56 narodnykh deputativ Ukrainy pro ofitsiine tлумачення polozhen chastyn pershoi, tretoi statti 80 Konstytutsii Ukrainy, chastyny pershoi statti 26, chastyn pershoi, druhoi, tretoi statti 27 Zakonu Ukrainy «Pro status narodnoho deputata Ukrainy» ta za konstytutsiinym podanniam Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy pro ofitsiine tлумачення polozhennia chastyny tretoi statti 80 Konstytutsii Ukrainy stosovno zatrymattia narodnoho deputata Ukrainy (sprava pro harantii deputatskoi nedotorkannosti) vid 26 chervnia 2003 roku № 12-rp/2003. *Ofitsiinyi visnyk Ukrainy*. 2003 r. № 28. Stor. 119. Stattia 1381.

6. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia: Kodeks Ukrainy, Zakon vid 07.12.1984 № 8073-X. *Vidomosti Verkhovnoi Rady URSR*. 1984. № 51. Stattia 1122.

7. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Kodeks Ukrainy, Zakon vid 13.04.2012 № 4651-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2013. № 9–10. Stor. 475. Stattia 88.

Стаття надійшла до редакції 10.11.2022